

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. április 5-én, húsvéthétfőn.

János evangéliuma 20. rész 19-20. verse: „Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat.”

Kedves Testvéreim!

Eléggé felemás húsvétunk van. Hiszen az egyik oldalon ott van az a meggyőződésünk, hogy Krisztus nem maradt a sírban, hanem feltámadt. A másik oldalon pedig ott vannak azok a hírek, amelyek minket is személyesen érintenek, és nem az életről, és nem a feltámadásról szólnak, hanem az elmúlásról és a halálról. Az egyik oldalon ott van az a hír, amely Jézus Krisztus üres sírjáról szól, ezzel is hirdelve, hogy nem a halálé a győzelem, hanem az életé. A másik oldalon pedig ott van az a hiányérzet, az az üresség, hogy ezt nem tudjuk rendesen megünnepelni, sem a gyülekezeti körben, sem pedig a családjunkban.

Pontosan olyan felemás a húsvét, mint ahogyan azt megélték az evangéliumban a tanítványok. Jézus megjelent, de nem volt ott mindenki. Voltak, akik örömmel elhitték a feltámadást, voltak, akik kételkedtek benne. Az asszonyok féltek, amikor meglátták az üres sírt, az angyalok pedig mindennél nagyobb örömezenetről beszéltek. Ugyanez a helyzet, hogyha a felolvasott bibliai történetet nézzük. Hiszen azok a jelzők, amik ebben a két mondatban benne vannak, mind a két oldalból mutatnak be valamit. Van öröm és békesség, de van sötét és van félelem is.

Sokszor éljük meg úgy a húsvéti ünnepet, hogy abban mindennek szépnek, jónak, örömtelinek kell lennie. Sokszor vagyunk abban a tévhitben, hogyha Krisztus feltámadt, és a mi feltámadásunk is ennyire biztos, akkor nem szabad szomorkodnunk, akkor nem szabad bizonytalankodnunk, sőt nem szabad félnünk sem, mert az a hitelenségnek a jele. Hadd mondjam ki az evangéliumi történet alapján, hogy nem kell tartanunk, kedves testvéreim, attól, hogy ha húsvétkor van rossz érzés is bennünk. Nem kell tartanunk attól, hogy ha éppen a dolgok sötét oldalát látjuk. A tanítványok is féltek, még a feltámadás napján is besötétedett.

A mi életünkben is jelen van a sötét, és jelen van a félelem. Sokat hallunk róla, és sokszor szembesülünk vele. Igazából nem is tudjuk kikerülni. Ez a jelenlegi helyzet ott sebzett meg minket a legjobban, ami a legbiztosabbnak tűnt. Meg kellett élnünk azt, hogy az a közeg, ahol a biztonságot lehetne megélnünk, a családban, ott vagyunk éppen a legjobban kiszolgáltatva a vírusnak. Munkahelyen, üzletekben, vagy bárhol másutt a szabályokat betartva van esélyünk, de a családban nem hordunk maszkot. A családban nincsen rajtunk kesztyű. A családban nem tartjuk a másfél méteres távolságot, hiszen mindezek a szerető közeg ellen, a szeretet kifejezése ellen vannak. Szörnyű végkövetkeztetés, de a családban a vírussal szemben védtelenek vagyunk. És meg kell élnünk azt a félelmetes érzést, hogy emiatt a helyzet miatt a család éppen nem a biztonságról szól. Mi ez, ha nem a sötétség?

Azt olvastuk ebben az evangéliumi szakaszban, hogy „aznap, amikor beesteledett, a hét első napján”. Még a feltámadás napján is besötétedett. Mennyire jó lenne azt hirdetni, hogy nincsen sötétség, csak világosság. Mennyire jó lenne azt tovább adnom, hogy nincsen betegség, és nincsen gyász, nincsen fájdalom, és nincsen könny sem többé, csak öröm és békesség. Csakhogy a Szentírás teljes realitással adja elénk, hogy amíg a földön élünk, addig egyszerre kell benne élnünk Jézus Krisztus világosságában, a feltámadás örömeiben, és a sötétben, a veszteségben. Látjuk, hisszük, tudjuk, hogy Krisztus feltámadt, de mi még nem az örökkévalóságban élünk.

Húsvét ünnepe ennek a kettős érzésnek az ünnepe. Hiszen benne van az elmúlás, és benne van a halál, ugyanakkor ott van a feltámadás, és ott van az élet. Látjuk, hogy sok minden lehúzó és leterhel bennünket, és már nem nagyon van erőnk semmire, de ugyanakkor tudjuk, hogy a feltámadott Jézus Krisztus a mi életünket is megújítja, és megerősít minket annyira, hogy Pál apostollal együtt ki tudjuk mondani: „mindenre van erőm Krisztusban”.

Ebben a kettős érzésben szakad fel belőlünk az a kérdés, hogyha már húsvétkor is sötétségről, meg félelmekről beszélünk, akkor mi jöhet még ezek után? Ha a leginkább felemelő ünnepen is az a kérdés, hogy mennyire sötétedett be, vagy mennyire sem, akkor mi jóra számíthatunk? Csakhogy azon a napon, Krisztus feltámadása napján bár az a kérdés volt a tanítványokban, hogy a nagypéntek borzalma, meg Jézus testének az elvesztése, és előkerülése után mi jöhet még, azt a kérdést kellett volna feltenniük, hogy ki jöhet még ezek után? Ki az, aki tud vigasztalni, bátorítani, erősíteni minket? A választ a megérkező, a bezárt ajtók mögé belépő Jézus Krisztus jelentette.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2021. április 5-én, húsvéthétfőn.

Az ajtók zárva voltak. Talán a szívek is zárva voltak. Még az is elképzelhető, hogy lezárult sokakban a hit, a reménység, és elveszett a szeretet. Magam elé képelem most azt a Pétert, aki háromszor is megtagadta Jézust. Mit élhetett meg ebben a pár órában? Milyen kétségbeesetten várhatta azt, hogy végre el tudjon beszélni a Mesterrel, és el tudja mondani, hogy mennyire fáj mindez neki.

Az ajtók zárva vannak. Talán még a szívünk is zárva van. Pedig mi is kétségbeesetten várjuk a csodát, hogy Jézus Krisztus feloldozást adjon, hogy segítsen. Feloldozást adjon abból az érzésből, hogy most nem illik örülni, de lehet, hogy bennünk mégis öröm van. Feloldozást adjon abból az érzésből, hogy most nem illik boldogságban lenni, de lehet, hogy mi mégis boldogok vagyunk. Talán úgy gondoljuk, hogy most nem illik a szépet és a jót látni, hiszen annyi szörnyűség történik, és mi mégis észrevesszük a szépet és a jót, mindazt, ami hálára indít minket. Az ajtó zárva van. A szív is zárva van. Csakhogy Jézusnak ez nem jelent akadályt.

Ebben a történetben itt történik meg ismét a feltámadás csodája. Ahogyan a sziklasír nem tudta bezárni Jézust, ugyanúgy a zárt ajtó sem jelent akadályt neki. Legyen bármennyire is bevehetetlen erődítmény a lelkünk, gondoljuk azt bármennyire is elérhetetlennek, Jézus belép, mert neki nem akadály a bezárt ajtó, a bezárt szív. A mi lelkünk feltámad, mert Krisztus belépett oda.

Ebben a belépésben pedig ott van a köszöntés ereje. Így szólította meg a tanítványokat: „békesség nektek”. Azt mondta el, és ezzel együtt azt adta át, ami ott és akkor a legfontosabb volt. Legyen békességetek. Legyen a szívetekben kiegyensúlyozott nyugalom. Tűnjön el minden zaklatottság és minden félelem. Jézus ezzel a köszöntéssel ezt mondja el: éljétek meg velem együtt, hogy minden rendben van.

Itt és most nekünk is ez a legfontosabb, amit Jézus elmondhat: „békesség nektek”. A sokféle zűrzavarban, az oltásra, az iskolanyitásra, a visszarendeződésre való várakozásban találjátok meg a kiegyensúlyozottságot. Éljétek át, hogy nem az számít, hogy mennyi minden van lezárva és bezárva, hanem az számít, hogy az életek legbensőbb részében ott van Krisztus békessége. Nyugodtan mondhatom, hogy ez az, ami nélkül nem működik rendesen az életünk.

A számítógépemhez olyan egeret használok, ami elemmel működik. Amikor megvettem, elkezdtem használni, aztán egy idő után arra lettem figyelmes, hogy nem minden kattintásra reagál, nem mindig teszi azt, amit én szeretnék. Nagy nehezen rájöttem, hogy minden valószínűség szerint az elemmel van baj. Nem elég az erő benne, hogy normálisan működjön minden. Aztán megtörtént az elemcsere, és minden olyan volt, mint újkorában.

Amikor a békesség hiányzik belőlünk, akkor természetesen majdnem minden működik. Úgy néz ki, mint ha csak néhány aprósággal lenne hiba. A békesség hiánya azonban arra mutat rá, hogy ki kell cserélni az elemet. Ki kell cserélni a szívünk legbelsejében az érzéseinket. Hagyni kell, hogy Jézus Krisztus oda belépve minket is köszöntsen, és ezzel a köszöntésével békességet adjon. „Békesség nektek”!

A tanítványokat köszöntő Krisztus aztán megmutatta a tanítványoknak a kezét és az oldalát. Bemutatta ezzel a kínokat, amiket át kellett élnie. Ezen a mai napon megmutatja nekünk, hogy Ő is szenvedett. Ő is sebeket hordozott. Nem érzéketlen azzal a rengeteg nyomorúsággal szemben, amit nekünk át kell élnünk. Nem érzéketlen azokkal a nehézségekkel szemben, amikkel küzdünk. Pontosan látja, pontosan érzékeli mindezt. Ő is szerzett sebeket, mint ahogyan mindannyian szerzünk sebeket. Ő is kínokat élt át, mint ahogyan vannak kínjaink nekünk is. Ő együtt érez velünk!

A tanítványok, amikor átérték mindezt, akkor azt olvassuk róluk, hogy megörültek, hogy látták az Urat. Akkor jött el az öröm, amikor a bezárt ajtó mögé belépett a békességet hordozó és együttérző Krisztus. Akkor döbbsen rá, hogy az életük, amelyik mélységben, nehézségben volt, az mégis mélységben és nehézségben. Az életük, amelyikről azt gondolták, hogy kilátástalan, meg sötét, az reménnyel és világossággal van tele. De csak akkor, ha a feltámadott Krisztus ott van velük.

Más örömünk nekünk sem lehet. Hiába keresgélünk, ideig-óráig talán találunk olyat, aminek örülhetünk, de végleges, tartós örömünk csak a feltámadott Krisztussal együtt lehet. Úgy, ahogyan Túrmezei Erzsébet megfogalmazta egy versében (Húsvéti csend): „Lelkem, dalolj a húsvét örömről! | Csengjen a hangod, mint a hegyi csermely | fentről hozott kristályos-tiszta hangja, | mint a hóvirágok fehér harangja. | Legyen dalodban élet és erő... | fakadó rügyek, fesledő virágok: | a tavasz, mely meggyőzte a világot. | Legyen benne ragyogó diadallal | a hosszú éjszakát elűző hajnal! | Az a mosolygó, bíborfényű reggel, | melyben a sírban hasztalan keresték | gyászt illatozó, könnyes kenetekkel | a Názáreti Jézus drága testét, | mert élt, előttük feltámadva járt. | Visszhangozd szívük ujjongó szavát. | Húsvétről zengjen, zengjen hát az ének! | Lelkem, adj hangot húsvét örömeinek!”

Amen!